

Cõi Thiên Thai

http://www.coithienthai.com

Bà Chúa Thuốc Độc

Tác giả: Người Thử Tâm

1

Chiếc phi cơ tối mật

Đèn vũ trường vụt tắt. Một ngọn đèn pha lớn chiếu lên cái bục gỗ hình vuông kê sát tường, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào cô gái da trắng vừa hiện ra, mỉm miệng cười một cách dĩ nhiên.

Nàng mặc bộ xiêm y bằng nhung đỏ, may bó lấy mình, làm tối bật cái móng tròn và bộ ngực nhọn hoắt. Giàn nhạc Phi luật tán bắt đầu bản tăng-gô nhẹ nhàng, và trên sân khấu người đẹp uốn người, múa nhảy theo điệu nhạc.

Trung úy Thao La vô lý sầm banh trên bàn

nốc cạn một hơi hết sạch. Từ nãy đến giờ, mới có ba mươi phút, y đã cạn hai chai sâm banh thượng hạng, loại Mum xọc đỏ. Mọi người đều nín thở khi thấy cô gái cởi áo ngoài, để lộ thân hình đều đặn, trắng như sữa, nhưng Thao La ngồi quay lưng lại, không thêm để ý tới trò thoát y đang diễn tới hồi gay cấn nhất. Không phải y ghét đàn bà, vì trong số sĩ quan Lào trẻ tuổi ở thủ đô Vạn Tượng, y nổi tiếng là vua hợp đêm, song đêm nay y còn nhiều việc quan trọng phải làm.

Thao La nhìn qua bàn bên. Đại úy Kham Sen là gục đầu trên đồng hồ chai hỗn độn, rượu huyết kỳ ướt mèm cổ áo, một cô gái mặc bikini màu đỏ—màu đỏ máu rợn người quen thuộc của tiệm nhậu Yên Dương—ôm ghì lấy y, như sợ tình nhân tan thành nước. Thượng sĩ Kông cũng say bi tỉ, duy khác một điều là càng say y càng uống. Đến nay y đổ cả ly rượu đầy áp vào túi áo quần rồi mới biết.

Kham Sen, Kông và Thao La là nhân viên phi công chiếc máy bay AN-2 của sở Mật Vụ Lào quốc.

Từ bốn ngày nay, bộ ba được lệnh ở lại trong phi trường Vạn chai, để chờ công tác. Nhưng đêm nào cả bọn cũng kéo xuống phố, rủ nhau vào khu thanh lâu gần Chợ Mới để uống rượu và chơi bời thỏa thích. Máy bay AN-2 thường đảm nhiệm công tác mật như thả gián điệp xuống vùng biên giới nên nhân viên phi hành đều là những tay chuyên nghiệp, giàu kinh nghiệm, và được tin cậy.

Mọi lần, cả bọn chỉ được nửa giờ sửa soạn trước khi nổ máy. Nhưng lần này, bộ ba lại được

báo tin trước một ngày. Đại úy chỉ huy Kham Sen không biết đi đâu, song Thao La lại biết. Cho nên y uống rượu rất nhiều mà vẫn tỉnh. Y phải tỉnh để giữ vai trò chủ động.

Cô gái tròn trịa và kêu gọi trên bục gỗ

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, không át nổi tiếng ly chén bị đập vỡ loảng xoảng và tiếng kêu la bit bit của bọn đàn ông bị kích thích cực độ, nhất là tiếng hít hà thêm muốn của những ông nhà giàu bụng phệ trốn vợ đi xem thoát y, ngồi thu mình trong góc.

Thao La móc túi lấy xi-gà. Y chặt lưỡi ra về bực bội vì quẹt máy hết ga. Nếu là quẹt máy thường y đã nhún vai ném qua cửa sổ vào vũng bùn ngoài sân, nhưng đây lại là quẹt máy bằng vàng thật, 24 ca-ra, mua giá rẻ ở Hồng Kông cũng phải gần năm chục đô la.

Một chiếc xe dip thẳng gấp ngoài đường. Thao La xô ghế đứng dậy. Hai người mặc thường phục, áo chêm cổ hở ngoài quần che khẩu súng giắt ở thắt lưng, mở cửa bước vào.

Thao La vỗ vai đại úy Kham Sen. Viên đại úy phi công đứng dậy như lò so. Thượng sĩ Kông cũng đứng lên theo. Chẳng nói chẳng rằng, họ bước ra ngoài. Gió mát quạt vào mặt làm họ tỉnh rượu.

Một người mặc thường phục nói nhỏ với Kham Sen:

— Mời đại úy về gấp.

Kham Sen ưỡn ngực:

— Đi ngay bây giờ hả?

Người kia đáp :

— Vàng, đi ngay bây giờ. Đứng 1 giờ, cắt cánh.

Kham Sen cúi nhìn đồng hồ.

— 12 giờ 35. Còn 25 phút nữa.

Đã trèo lên xe, chợt nhớ chuyện gì. Thao La vội nhảy xuống, giọng hối hả :

— Chết chửa. Quên cái ví. Đợi hai phút, tôi ra liền.

Thật ra, cái ví cá sấu của y vẫn còn nguyên trong túi quần sau. Vốn cần thận, y ít khi quên đồ, nhất là quên đồ trong những nơi ăn chơi. Y giả vờ quên vì tiền đề có thời giờ làm tròn một chỉ thị quan trọng.

Viên chủ tiệm nhảy đã chờ Thao La dưới bức tranh thiếu nữ khỏa thân, gần quầy rượu. Đó là một người đứng tuổi, trán hói, lông râu mép mỏng dính không che nổi hàm răng thưa nhám hiêm, cặp mắt dài, và nhọn như phát ra tia lửa sau lần kiếng cận thị dày cộm. Y nheo mắt nhìn Thao La một cách ý nhị. Bỗng một vũ nữ người Việt Lá cỏ Thao La, nũng nịu :

• — Anh Thao La, đồng hồ Omega của em đâu?

Nói xong, nàng hôn lấy hôn để vào má Thao La. Gã chủ trán hói xô ra, giọng tức tối :

— Cút đi. Người ta đang bận.

• Có gái bị đẩy mạnh, ngã chúi vào chai rượu vỡ mở nút. Nàng rú lên như con heo bị thọc tiết. Thao La đặt bàn tay lên vai gã chủ, nói nhỏ nhưng rõ ràng :

— Một giờ đêm. Đứng một giờ đêm.

Không đợi gã chủ trả lời, Thao La quay ngoắt

ra xe. Chiếc díp mở pha sáng quắc, phóng vun vút trên con đường ngoằn ngoèo, lầy lội, dẫn ra phi trường.

Dáng điệu khinh bỉ, gã chủ nhỏ bãi nước bọt vào ngực cô gái đang lồm cồm bò dậy. Bồi bụng tòi một ly huyết kỳ lớn, y nốc một hơi, rồi chùi mép, khập khiễng vào nhà trong. Y có một chân gỗ nên mỗi khi trở trời thường đau buốt ở đùi và đi khập khiễng. Y mất một chân không phải ở mặt trận, vì trong đời y chưa từng đánh giặc, mà vì bị trúng đạn trong một chuyến buôn lậu ghé góm ở miền Bắc.

Hồi ấy, Ai Lao còn là thuộc địa của Pháp, y chuyên buôn thuốc phiện từ Luang Prabang xuống Sài Gòn, cầm đầu một toán bộ tổng gồm mười tay súng cừ khôi. Lặn nào gặp lính đoan, y cũng thoát. Nhiều khi dùng tiền, song cũng nhiều khi dùng súng. Một số tuần viên biên giới đã bỏ mạng trước khẩu súng « nút » bá phát, bá trúng của y.

Nhưng một đêm trời vào năm 1944, trời mưa như xối nước, đoàn công voa đang vượt rừng Saravane thì bị lọt ổ phục kích của quan thuế. Y bị thương ở chân, hàng hóa mất sạch, và trong nhiều ngày một mình với khẩu súng hết đạn y trốn trong thạch động giữa đoàn dơi khổng lồ khát máu người và bọn rắn lục kinh hồn.

Một lần nữa, y thoát chết, nhưng phải cưa chân. Y bị xử tử khiếm diện. Chính phủ bảo hộ ra đi, y trở về Lào, đổi họ đổi tên, đóng vai chủ tiệm nhảy, tiếp tục cuộc đời buôn lậu, cho đến ngày y được QĐV đề ý tới. QĐV là tên tắt của Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức tư nhân gồm những

tay trùm sát nhân và buôn lậu chuyên nghiệp từng làm mưa làm gió khắp năm châu. QĐV đặt y làm đại diện liên lạc tại Vạn tượng.

Đèn điện tắt ngúm. Vũ nữ thoát y lại lên sân khấu.

Gã chủ kéo rèm, mở cánh cửa khóa chặt ăn thông với phòng làm việc riêng của y. Đó là một căn phòng nhỏ hình chữ nhật, không cửa sổ. Suốt ngày đêm máy lạnh chạy rì rì. Kê sát góc là cái tủ két lớn sơn xanh bên cạnh cái bàn bầu dục để đầy sổ sách.

Y mở két, lấy ra một cái hộp nhỏ. Bên trong là cái máy truyền tin tí hon, nhưng rất mạnh, có thể đánh xa ba trăm cây số, không phương pháp điện tử nào khám phá ra được. Y cắm điện vào tường, chờ ngọn đèn trong máy phụt màu xanh rồi nhìn đồng hồ. Y lầm bầm một mình :

— Hừ, hai triệu đô la...

Y ngồi xuống bàn, bí hoáy dịch bức mật điện. Xong xuôi, y ấn cái nút « thân bằng » trên điện đài, rồi ngón tay thoăn thoắt lướt trên đĩa quay số. Một phút sau, bức điện được chuyển đi (1). Nội dung của nó như sau :

QT 06 gửi Trung ương, chiến dịch Hoa Phong Lan.

AN-2 cất cánh đúng một giờ đêm stop. Mọi việc dù xảy ra đúng với dự tính stop. Yêu cầu cho chỉ thị để thực hiện kế hoạch Hoa Hồng.

Y mỉm cười khoái trá. Trong vòng nửa giờ,

(1) Loại điện đài tối tân này được Đức quốc xã phát minh ra trước khi thế chiến chấm dứt. Chi tiết của nó đã được mô tả trong cuốn « Gián điệp Quốc tế » của Người Thứ Tam, đã xuất bản.

Trung ương sẽ trả lời. Y tắt đèn, ngã mình vào ghế bành, mắt lim dim. Bên ngoài, trời lại đổ mưa.

★

Như con điều giấy, chiếc phi cơ hai cánh AN-2P do Nga sò chế tạo cất cánh nhẹ nhàng khỏi phi trường Vạn chai. Bên ngoài nó hao hao như chiếc « bà già » cũ kỹ của Pháp, sự thật nó là một trong những khinh cơ tối tân ra đời năm 1947, sau thế chiến thứ hai, dưới tên SKh-1 tại Mạc tư khố (1).

Phi cơ rườn mình vào không gian mù mịt. Theo đúng chỉ thị, đại úy Kham Sen lên tới độ cao 7 ngàn thước thì bay ngang. Lúc ấy, y đã hoàn toàn tỉnh rượu. Y phá lên cười vì sự nhớ tới lời nói của đại tá tư lệnh tại phi trường.

Xe dịp vừa đậu lại thì bộ ba được đưa ngay tới phòng hành quân, bên ngoài linh gác trùng điệp. Trong văn phòng sáng trưng, Kham Sen gặp đại tá tư lệnh, một sĩ quan không bao giờ cười. Lần thứ nhất, đại tá cười :

— Chào Kham Sen. Tôi nghe người ta nói tới đại úy từ lâu. Nghe nói đại úy là vua rượu. Và càng uống rượu, càng lái giỏi phải không ?

Cả bọn đứng nghiêm không đáp. Đại tá tư lệnh tiếp :

— Tôi thân hành tới đây để giao cho các anh một công tác quan trọng, vô cùng quan trọng. Có thể nói là quan trọng nhất từ xưa tới nay.

(1) Tức Selskokhozajavstvennyi-1. Loại máy bay này đang được chế tạo tại Trung cộng. Các nước cộng sản dùng nó trong công tác cứu thương và huấn luyện biệt kích dù, và có thể chở được 12 người.

Ba anh có nhiệm vụ chở một thùng chứa dụng cụ quốc phòng tới Đà Nẵng, dưới đó nhân viên sử quán ta đang chờ đợi. Tôi đã cho sơn lại phi cơ không ghi quốc tịch cũng như số hiệu. Các anh cởi bỏ quần phục lại dây và mặc đồ bay thường. Mọi đồ đạc tùy thân, từ cần cước, tiền bạc, thuốc lá, tới cuống vé xi-nê cũng phải bỏ lại. Tóm lại, các anh chỉ đi người không, để nếu gặp tai nạn, người ta không thể biết các anh là ai. Bằng bất cứ sự hy sinh nào, các anh phải mang cái thùng tới Đà Nẵng. Chẳng may vì lẽ gì các anh phải hạ cánh dọc đường — điều tôi tin là không thể xảy ra — đại úy Kham Sen phải cho nổ tung phi cơ. Một hộp sắt được gắn sẵn vào nắp thùng, bên trong chứa chất nổ cực mạnh, chỉ cần đặt ngòi và vận đồng hồ. Về cách thức, các anh đã biết.

Tôi cần báo các anh biết là chất nổ này sẽ làm phi cơ tan như cám, và phá hủy mọi vật trong đường kính hai trăm thước. Không quân ta sẽ theo dõi các anh trên màn radar và bố trí sẵn kế hoạch tiếp cứu. Sang tới biên giới, một đội khu trục sẽ hộ tống các anh tới địa điểm. Các anh cần hỏi điều gì nữa không ?

Không ai hỏi gì. Bộ ba lẳng lẳng nhìn nhân viên mặt vụ dùng cần trục chuyển lên phi cơ một cái thùng bọc thép khá nặng, hình vuông, mỗi bề một thước rưỡi.

★

Phi cơ đã rời Vạn Tường được nửa giờ. Châm thuốc hút, Kham Sen nói với hai bạn :

— Rõ buồn cười. Tại sao không kiểm cái Mig, bay nhanh gấp ba con rùa này lại có cả đại liên phòng thân ? Loại AN-2P bay được 250 cây số một giờ, người ta nhắm mắt cũng có thể bắn rớt.

Thao La cười :

— Anh làm rồi. Trên thực tế, bọn mình bay trên một trăm chuyến trong vùng cộng sản, thả xuống biết bao biệt kích và vũ khí mà Pathét không bắn rơi nổi. Vì sao ? Vì phi cơ AN-2 nhẹ, dễ lẩn tránh, anh lại là hoa tiêu đại tài. Còn một điều nữa, khá quan trọng : đó là sự tin cậy. Trong không quân, đang còn người của hoàng thân Suphanuvong. Chở dụng cụ tối mật trên phi cơ Mig dễ rồi các ông ấy đập xuống Khang Khay thì khôn !

Cả bọn cười vang. Kham Sen ngập dài :

— Thêm rượu quá ! Nếu biết giấu một chai trong người thì thú biết mấy ?

Thao La vỗ đùi đánh đét :

— Ồ, cái đó khỏi lo. Tôi có một chai bacadi, thứ rom Cu-ba mà bọn mình vẫn thích nhậu ấy mà ! Đợi một phút để tôi khai.

Kham Sen vận máy « hoa tiêu tự động » cho phi cơ bay một mình. Dáng điệu trịnh trọng, Thao La rót rượu vào ba cái ly giấy. Vội vã, Kham Sen và Kông cướp lấy nốc cạn.

Thao La không uống, và lại tiếp thêm cho bạn. Nhưng cả hai không kịp uống ly thứ hai nữa. Bùn rùn tay chân, Kham Sen nhìn Thao La bằng cặp mắt mất thần. Trong nháy mắt, hân gục xuống cần lái.

Khỏe hơn, Kông vịn tay vào ghế, định đứng

dây, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận kinh khủng. Mắt hoa lên, màu đen, màu đỏ hóa thành muôn ngàn con đom đóm bay lượn, mạch máu đập rần rần bên thái dương, Kông thu tàn lực vào cánh tay gân guốc, định quật cho Thao La một cái. Kông là đai nâu như dao, đủ tài giết người như lấy đồ trong túi, song cánh tay bỗng nặng chũu như đeo quả tạ ngàn cân. Tuy vậy, hắn cũng thét lên được :

— Thao... La, mày giết chùng tao. Mày là...

Thao La rú lên cười, cái cười rùng rợn của kẻ giết người không sợ máu :

— A, a, mày còn tỉnh ư? Đề tao nói chò mày rõ, tao là nhân viên QTDV, kẻ thù của chúng mày.

Kông thều thào :

— QTDV? Cái thi thế, tao không biết.

— Đó là một tổ chức quốc tế, chuyên giết người thuê, làm gián điệp thuê, buôn lậu thuê.

— Á ra thế! Mày không giết nổi tao đâu. Tao sẽ liêu một trận sống mái với mày. Phi cơ mất thăng bằng, cả mày lẫn tao đều chết. Biết đâu, tao sẽ sống sót.

— Con ơi, đừng mơ mộng nữa. Loại thuốc độc mà con vừa uống được lấy từ con *Latrodectus mactans* mà ra. Chắc con không hiểu được danh từ khoa học bí hiểm ấy, nên cha giải thích cho con nghe. Đó là một con nhện ở miền tây Mỹ châu, tục gọi là Góa phụ Nhện đen, vì nó màu đen, thích ở góa, giao cấu xong là ăn thịt luôn con đực. Góa phụ Nhện đen chỉ lớn bằng nửa đốt tay, có tám chân và đầy thuốc độc. Bị chích vào thì khỏe như trâu cũng chết. Đặc biệt là thuốc độc

này làm tê liệt thần kinh. Kông ơi, tao thành thật khen ngợi mày...

Kông quắc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù. Nhưng độc dược đã ngấm sâu vào máu. Hắn khựng mình, rồi ngã vật sang bên.

Thao La nhìn đồng hồ. Hắn nói một mình:

— Đang còn sớm chán.

Đoạn ngồi xuống ghế hoa tiêu của đại úy Kham Sen. Đột nhiên, hắn cảm thấy khỏe hẳn lên. Hồi còn đi học, hắn đã được thầy giáo đặt tên là quý sử. Quý sử, không phải vì bản nghịch ngợm quá trớn mà chính vì tâm địa lạ lùng của hắn. Lớn lên, không giết được mảnh bằng nào nhưng hắn vẫn sinh sống phê phỡn, vẫn có đủ tiền thay gái như thay áo lót, đủ tiền uống xam banh Mum như người ta uống nước lã. Nhiệm tiền đã là cái lợi đối với đàn ông chơi gái, Thao La còn cái lợi khác: thân hình và dáng dấp quyến rũ.

Hắn cao thước bảy, bề cao khác thường đối với người Lào, nước da lại không bánh mặt như người Lào mà là phơn phớt trắng, cái trắng gợi cảm của phương tây, thân hình lực lưỡng cân đối, sức khỏe luôn luôn thừa thãi để làm vừa ý những cô gái dài hơi và tham lam nhất thế giới. Khó tính đến mấy cũng phải trầm trồ khen ngợi cặp mắt đa tình biêng biếc, mở tóc quăn nhẹ nhàng của một nhà thơ hiền lành, cái miệng vừa vận, tròn ướt, dường như được nặn ra để hôn hít đàn bà, nhất là giọng nói duyên dáng, mượt mà, ai đã nghe nói một lần là phải đòi nghe nữa.

Thời Pháp thuộc, Thao La làm chỉ điểm cho Phòng Nhì để bắt các nhà ái quốc. Phong trào

kháng chiến nổi dậy, hẳn chạy theo hoàng thân Suphanuvong dễ rồi theo phe hữu của tướng Phumi trước khi trung thành với thủ tướng trung lập Phuma. Không hiểu hẳn có bù phép nào mà làm biến được hồ sơ về quá khứ hẳn thủ trong các cơ quan an ninh, và tài tình hơn nữa là được sở mật vụ kết nạp và tin dùng.

Mặc dầu kiếm tiền như nước, Thao La vẫn chưa đủ tiền bao gái vì ả nào cũng đòi xe Mët xê dết 220 S gắn máy lạnh, đồng hồ Omega nam hột soàn và những căn nhà lộng lẫy lót thảm nhung, phòng tắm cẩm thạch có gắn vòi nước bằng vàng, khi cần ngủ đẹp có thể tắm sữa tươi hoặc nước suối Vit-ten pha nước hoa đắt tiền Di-o. Từng thì phải tính, Thao La gia nhập tổ chức của gã chủ tiệm nhảy Yêu đương.

Tuy nhiên, lý do chính khiến Thao La giết ban lấy tiền bắt nguồn từ một mối tình vụng trộm k. húc trong máu. Hẳn lọt vào mắt xanh bà vợ trẻ một viên đại tá có quyền thế. Tuần trước, hẳn hẹn nàng tới nhà riêng ân ái. Sau cuộc truy hoan, nàng tỏ ý trách hẳn không chung thủy. Hẳn nặng lời lại, cơn ghen của nàng nổi lên, nàng vớ lấy con dao xia vào ngực hẳn.

Trong một phút tức giận, Thao La giằng lấy dao và đâm trúng tim nàng. Gần sáng, hẳn đào lỗ, chôn nàng trong nhà xe. Sớm muộn, người ta sẽ phăng ra nên hẳn quyết định trốn khỏi Vạn Tượng. Và hẳn nhận lời hạ thủ đại úy Kham Sen, thượng sĩ Kông và lái máy bay về một địa điểm bí mật gần Paksé, theo chỉ thị của QĐBV.

Năm trăm ngàn đô-la ! Đó là tiền thưởng hậu

hĩ má QĐBV hứa giành cho hẳn. Với nửa triệu mỹ kim, một thông hành giả, hẳn sẽ vượt sang Thái và từ đó ung dung đi Thụy sĩ, sống cuộc đời vương giả bên hồ Lê-man.

Nghĩ tới đó, Thao La sừng run. Mấy ngày nữa, hẳn sẽ tiếp tục uống rượu thả cửa, chơi gái thả cửa và đánh bạc thả cửa. Lâu lắm, hẳn chưa được tham dự những canh bạc lớn. Hẳn bỗng thấy nhớ nhung bầu không khí sặc mùi thuốc lá thơm và hoa hồng của các sòng bạc thượng lưu dọc bờ biển Pháp và vương quốc thần tền Monaco. Bất giác, Thao La cười to một cách khoái trá.

Máy bay là là thấp xuống. Nền trời mướt như nhung, lấp lánh những ngôi sao kim cương. Phi cơ thấp xuống nữa. Bên dưới, khu rừng Paksé chạy dài trong bóng đêm trụi điệp, xa xa giòng sông Cửu Long uốn khúc như con rắn bạc.

Thao La cho phi cơ lượn vòng tròn. Hẳn thoáng nhìn thấy ánh sáng. Hẳn cúp ga xăng. Ba chấm đèn hợp thành hình tam giác phía dưới, làm dấu hiệu cho phi cơ đáp xuống.

Bánh xe phi cơ hạ trên nền đất phẳng lì. Trước kia, không quân hoàng gia sửa sang cánh đồng này để làm trường bay, song không rõ vì sao lại chọn một địa điểm khác. Cửa vừa mở, Thao La đã thấy một bóng đen chạy lại, lập lờ đèn bấm. Hai dài, ba ngắn. Thao La lên tiếng:

— Trăng thượng tuần phải không ?

Bóng đen dừng trước mặt Thao La :

— Phải. Tôi đến để nhận hoà thược được.

Mặt hiệu được trao xong. Thao La giục:

— Nhanh lên, để tôi còn cắt cánh. Độ mấy phút thì xong ?

Bóng đen đáp :

— Năm phút. Thành thật ngợi khen anh.

Bốn bóng đen khác vụt chạy tới. Cả bọn hít hực khiêng cái thùng thép trên phi cơ xuống, đặt lên xe dip, rồi lái đi, tiếng động cơ nổ ròn trong đêm vắng, át cả tiếng côn trùng rí rả. Xa xa, vọng lại tiếng đại bác ầm ầm. Chắc hẳn quân đội hoàng gia đang nã một chệ vào chiến khu Pathét-Lào. Thao La ưỡn ngực, hít một hơi dài, như muốn thu hết khí trời trong sạch của cảnh rừng núi bao la vào lồng phổi chứa đầy chất nicôtin. Một bàn tay đeo găng chia ra. Thao La hỏi, giọng bần khoản :

— Tiền và thông hành của tôi đâu ?

Bóng đen đáp :

— Anh quên rồi. Tôi chỉ có nhiệm vụ nhận đồ, còn tiền và thông hành thì anh phải bay sang bên kia sông.

Thao La bàng hoàng như tỉnh mộng. Gã chủ tiệm nháy đã dặn hẳn kỹ cặn : giao hàng xong, hẳn còn phải thủ tiêu phi cơ bằng cách bay dọc bờ sông, xuống phía nam, cách một trăm cây số thì đáp xuống sông. Một chiếc canô đã chờ sẵn và đưa hẳn sang đất Thái. Chỗ ấy xa làng mạc, nước lại sâu, nên rất thuận tiện để đánh chìm phi cơ. Đến khi chánh phủ Lào tìm ra thì hẳn đã thay họ, đổi tên, ngắt nguồn nguồn rượu trên một chiếc phản lực cơ thương mại di Thụy sĩ. Hẳn không hiểu sao lại mất tinh thần và hỏi một câu ngờ ngẩn như thế. Hẳn lắp bắp như câu học trò không thuộc bài :

— Ờ nhỉ, xin lỗi anh, tôi quên.

Bóng đen gằn giọng :

— Anh không nên quên thì hơn.

Thao La định xin lỗi lần nữa—hắn vẫn có thói quen xin lỗi nhiều lần về những chuyện không đâu—thì bóng đen đã rú lên cười sảng sặc, rồi đi khuất vào bụi rậm sương mù dày đặc. Tiếng cười dài lê thê và nhọn hoắt như mũi dao của y sĩ giải phẫu đang xoay sâu vào óc hắn.

Thao La rùng mình.

Trong đời, hắn không sợ ai, không sợ gì hết, kể cả thần Chết, song lại sợ nhất phải lên bàn mổ. Hồi làm chỉ diêm chợ Phòng Nhì Pháp, hắn rơi vào ổ phục kích của phe ái quốc, và lãnh một năm đọa ghém vào lung. Cuộc giải phẫu diễn ra trong lều vải thấp đều măng-sông. Nửa chừng, thuốc mê bị thiếu. Hắn phải nghiền răng chịu đau suốt một giờ. Một giờ đồng hồ dài giằng dặc, đầy nguy hiểm như con đường từ Vạn tượng lên miền thượng Lào.

Phi cơ từ từ rời khỏi cánh đồng trống.

Đề xưa đuổi những kỷ niệm tẻ buốt ra khỏi tâm trí, hắn cao giọng hát một bài giạt gân. Đó là bài ca ruột của cô ả người Hy Lạp chuyên cởi quần áo mỗi đêm tại tiệm nháy Vieng Rattray. Hơn một lần, hắn lên vào phòng cô ả tán tỉnh, và hơn một lần hắn thất bại nặng nề. Nàng không hất hủi hắn mà chỉ nói một câu ngắn ngủi, giản dị mà chú mán lạc xuống đó thì cũng hiểu :

— Anh muốn yêu tôi ư ? Không được đâu. Đêm nay, tôi trót hẹn với người khác rồi. Tôi chỉ có thể tiếp anh với một điều kiện : trả nhiều tiền hơn người ta.

Nghe nàng nói, hắn lắp bắp :

— Bao nhiêu ?

Nàng ung dung lắp diêm thuốc lá Philip vào cái tàu dài 25 phần bằng vàng 18 cara, đầu nạm hạt xoàn, rồi nói :

— Anh thấy không ? Tàu thuốc của tôi cũng nạm hạt xoàn. Trong người tôi, cái gì cũng nạm hạt xoàn như vậy. Đắt lắm anh ạ. Giá bình thông thường là một ngàn đô-la. Muốn tôi bỏ hện, anh phải trả gấp ba. Ba ngàn đô-la. Không được thiếu một xăng-tim.

Thao La thở dài.

Không dào ra ba ngàn đô-la, hắn đành thui thủi ra về. Giờ đây, hắn sẽ có tiền. Hắn có thể độc chiếm cơ sở thoát y vũ hàng tháng giông dã. Nhưng hắn không về Vạn tượng, để tội Vieng Ratty được nữa. Chắc ! Bên kia trời Tây có nhiều tiệm thoát y vũ, có nhiều vũ nữ thoát y hơn cái xo rừng mốc meo và hôi hám này.

Máy bay lện cao.

Thao La châm thuốc lá hút. Đột nhiên bàn tay hắn run run. Trong phòng hoa tiêu, hai người bạn đồng đội cơ quắp như sợ lạnh, mắt mở rộng trừng trừng nhìn hắn, hàm răng nhe ra ghê rợn, kẹp chặt cái lưỡi tím ngắt và cứng đét. Toàn thân hắn bắt đầu run như bị động kinh.

Tuy nhiên, Thao La run run không phải vì sợ. Trong đời, hắn đã giết người nhiều lần rồi. Đã có lần, hắn thân nhiên ném một hài nhi vào đồng lửa đỏ để khỏi nghe tiếng khóc oa oa bực mình. Giết đura bé xong, hắn thân nhiên khui thịt hộp

ra ăn một cách ngon lành, và sau đó hắn kéo giấc ngủ đến sáng.

Tại sao đêm nay Thao La lại run run ? Toàn thân đang ớn lạnh bỗng nóng hắn lên, mồ hôi toát ra đầm đìa. Linh tinh vừa báo hắn một việc chẳng lành.

Hắn loạng choạng đứng dậy. Như con thú trong rừng, đánh hơi thấy nguy hiểm, Thao La ghéech mũi về phía sau phi cơ. Hắn vừa thoáng ngửi một mùi lạ.

Mùi khét.

Ốc hắn nghĩ nhanh như máy. Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng «trời ơi», rồi một tiếng nổ kinh hồn phát ra.

Thao La bị tan thành mảnh vụn. Tội nghiệp cho gã hám tiền ! Mua một trái bom, gài trên chiếc AN-2P cho phi cơ nổ tung, còn rẻ hơn số tiền năm trăm ngàn đô-la và giấy thông hành mà QTĐV phải giao cho trung úy Thao La sau khi hoàn thành công tác.

Bên dưới, giòng sông Cửu Long cuộn sóng ào ào.